

NECROLÒGICA DE LA GERMANA M. VICTÒRIA (DOLORS) ROVIRA I PUJOL

“Veni Senyor, no trigueu més”.

La nostra germana M. Victòria (Dolors) Rovira i Pujol ha mort avui dia 3 d'agost de 2017 en la placidesa dels nets de cor, amb el desig de la vinguda del seu Senyor a qui sempre ha estimat i servit amb promptitud.

Va néixer a Santpedor el 20 de febrer de 1916. Aviat els pares van anar a viure a Manresa. Ella es considerava manresana i

santpedorenca.

Va ser la darrera dels vuit fills del matrimoni Rovira Pujol, tots nois. Ella, la darrera, era la nena.

Va cursar estudis de primària en el col·legi del Sagrat Cor de Manresa de les Germanes Carmelites de la Caritat Vedruna. Va aprendre “teneduria de llibres” i va treballar al despatx de can Cura, la fàbrica d'alcohols de Manresa. També era modista, i alguns anys va treballar de secretària a la notaria del Sr. Català.

El dia 29 de novembre de 1944, als seus vint-i-vuit anys, va entrar al monestir de Santa Cecília on residia la comunitat de Sant Benet de Mataró, que després de la Guerra civil espanyola s'hi va aixoplugar. Va fer la seva professió monàstica per aquest antic monestir el dia de Sant Jaume de 1946. Signava la nova estabilitat pel nou monestir de Sant Benet de Montserrat el dia de la solemnitat de Sant Benet de 1952. Ja al nou monestir va estar sempre disponible per al que calgués. Per això va anar a ajudar, durant onze anys, al monestir de Sant Daniel de Girona. Va ser secretària de la Mare Abadessa Caterina Torra i sastressa de la comunitat confeccionant hàbits i ajudant en tot. Quan va tornar al monestir de Sant Benet de Montserrat, molt aviat pel fet que s'havia iniciat un taller de fer ceràmica, en va ser la responsable de les vendes. A la botiga va desplegar-se com una molt bona venedora. Amb la seva rialla amable i la seva estimació es va guanyar innumbrables amistats que l'han recordat sempre amb agraïment.

Va ser l'acompanyant durant molts anys de la xofer que cada setmana anava a comprar a Manresa i en tots els viatges que calgués.

De més gran també va fer el servei de portera, distingint-se pel seu acolliment i per l'estimació que tenia per cadascú.

Va ser consellera de persones de tota mena: famílies, preveres, seminaristes, joves i grans..., que trucaven a la porta del monestir per compartir amb ella les seves joies i penes. Escoltava amorosament, acollint tothom com si fos l'única persona del món. Ja era molt gran quan va aprendre a fer anar l'ordinador, també amb la finalitat d'ajudar, i hi va passar moltes estones quan ja no podia col·laborar en cap altra tasca.

Malgrat ella deia sovint que moriria jove, ha arribat als seus cent un anys de vida amb agraïment, plenitud de saviesa, de fe i d'amor. Entranyable com era ha estat molt estimada per la comunitat i per les treballadores de la infermeria, que l'han mimat tan com han pogut i per tothom que l'ha visitat en aquests darrers temps.

La sabem ja fruit de la misericòrdia del nostre Déu i confiada en els braços de la Mare de Déu que tant va estimar. Que reposi en la pau del seu Senyor.